

ת"פ 57837/06/14 - מדינת ישראל נגד משקו שיווק (1995) בע"מ, יואב טולדנו

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 57837-06-14 מדינת ישראל נ' משקו שיווק
(1995) בע"מ ואח'

בפני
המאשימה מדינת ישראל
כבוד השופטת אליאנא דניאלי

נגד
הנאשמים 1. משקו שיווק (1995) בע"מ
2. יואב טולדנו

גזר דין

הנאשמים הורשעו לאחר הבאת הראיות בעבירות של זיהום מקור מים, בניגוד לסעיף 20 ב (א) וסעיף 20 כ"א לחוק המים וכן בעבירות של הפרת אחריות נושא משרה בתאגיד בניגוד לחוק המים ולחוק שמירת הניקיון.

בהכרעת הדין נקבע כי הנאשמת הינה חברה העוסקת בגידול פטריות למאכל, אותן היא מגדלת במתחם ירקונים בפתח תקווה, וכי נאשם 2 שימש כמנהל החברה בתקופה הרלבנטית.

הנאשמים לא חלקו על כך כי הקרקע בה מצויה החברה נמצאת במרחק של 6 מטרים בלבד ממפלס מי התהום.

בהכרעת הדין נקבע כי במועדים שונים החל ממאי 2011, וכלה בפברואר 2013, קרי במשך תקופה בת כמעט שנתיים, נצפו תשטיפים מהחוזה המוזרמים על קרקע החשופה באופן שעלול לזהם את מי התהום.

נקבע כי התשטיפים הכילו בין היתר לשלש עופות וכי זו מכילה קוליפורמים צואתיים העלולים להגיע למי התהום.

עוד נקבע כי הנאשמים קיבלו התראות במסגרתן התבקשו להתקין מיכל אטום מפני חלחול. צוין בהתראה נוספת כי לא מולאו הדרישות הקודמות ובסופו של יום נערך שימוע.

גם לאחר השימוע נצפו בשני מועדים שונים הזרמות נוספות.

באשר לכך איני יכולה לקבל את הטענה כי נאשם 2 לא הבין את משמעות הדבר ולא התכוון לעבור על החוק. אף אם

הנאשם לא היה בעצמו במקום האירוע בכל אחד מהסיוורים, הרי שהנאשם הודה כי שימש כמנהל של נאשמת 2 ולפיכך הוא אינו יכול לצמצם ממשמעות הדברים. אף אם בהתראות שקיבל לא היה נקוב מועד לביצוע ההתאמות הנדרשות, הרי שבמבחן האדם הסביר ברור כי הכוונה לא הייתה לבצע את ההתאמות הנדרשות משך תקופה של שנתיים, והנאשם אף לא העיד כי כך הבין במסגרת עדותו בבית המשפט.

באשר לטענה כי ההזרמות שנצפו לאחר השימוע היו פרי טעות של פועל, דחיתי את הטענה במסגרת הכרעת הדין וקבעתי כי לא הובאה כל ראיה כדי לתמוך בטענה זו.

הכרעת הדין אימצה את עדותו של ד"ר אידלמן אשר העיד כי תהליך הזיהום של אקוויפר החוף ונחלי ישראל קשור לאתרים נקודתיים כאשר כל אתר מזהם את סביבתו הקרובה והאתרים כולם יוצרים תמונה של זיהום מקורות המים בישראל.

הנאשמים הזרימו שוב ושוב נוזלים המכילים לשלשת עופות ובהקשר זה יצוין באשר לטענת ההגנה כי לא הוכח זיהום המים, כי נקודת המוצא של החוק אשר מחמיר עם הנאשמים הינה כי קשה ביותר להוכיח את הזיהום במקור המים עצמו, וקשה להוכיח את מקור הזיהום אף אם ימצא כי מקור המים זהם.

על רקע זה, החמירה הפסיקה והחמיר החוק עצמו בכל הנוגע להרשעת נאשמים, כאשר נקודת המוצא הינה כי די אם יוכח החשש לזיהום ואין להוכיח את הזיהום גופו.

בשנים האחרונות החמירה הפסיקה בענישת נאשמים בעבירות בכגון דא וזאת מתוך ההכרה הגוברת בערכים של השמירה על הסביבה ועל מקורות המים.

בעובדה כי חרף ההתראות החוזרות והנשנות והסיוורים במקום, המשיכו הנאשמים לעבור עבירות כשלפחות באחד מהמקרים אספו הפועלים את הצינורות כאשר הבחינו בהגעת הסיירים למקום יש כדי ללמד על הפרה משמעותית של הערכים המוגנים.

מדובר בעבירות מתמשכות אשר בוצעו באיזור רגיש במיוחד של אקוויפר החוף.

הפסיקה בשנים האחרונות מחמירה בעונשם של נאשמים מתוך הכרה כי עבירות אלו מבוצעות מתוך אינטרס כלכלי, וכי רק אם הענישה יהא בה כדי להרתיע ולגרום לכך שהמעשים לא ישתלמו מבחינה כלכלית לנאשמים, ניתן יהא להגן על הסביבה ולמנוע עבירות נוספות.

ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים ועתרה לקבוע מתחם ענישה שהינו בין 100,000 ל-200,000 ₪ לנאשמת 1 ובין 10,000 ל-15,000 ₪ לנאשם 2.

מנגד עמד ב"כ הנאשמים על המצב הכלכלי של הנאשמים כאשר הוגשו מסמכים מהם עולה כי הנאשמת נטלה הלוואה

בת כמיליון וחצי ₪ בשנת 2008, כי הרווח נכון לשנת 2012 היה כ-50,000 ₪ ונכון לשנת 2013 כ-106,000 ₪. כן הוגש תלוש משכורת של הנאשם 2 ממנו עולה כי הוא משתכר כ-7,000 ₪ נטו בחודש.

ב"כ הנאשמים עתר להתחשב בנתונים אלו בגזירת הדין וכן עמד בהרחבה על פסיקה אשר משקפת בעיניו את רמת הענישה הנאותה.

בעניין זה הגיש ב"כ הנאשמים את גזר הדין **בת"פ 21022-09-11 (שלום פתח תקווה) בעניין "פטריות הכפר בע"מ"**. באותו עניין הודו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום אשר ייחס להם עבירות דומות לעבירות בהן הורשעו הנאשמים בעניין שלפני, אף אם אין המדובר בזהות מוחלטת. ב"כ הנאשמים עמד על כך שבאותו עניין נקבע כי הנאשמים הניחו ערימות פסולת במדרון המשתפל לעבר קידוח מים.

איני מוצאת כי בעובדה זו יש כדי להוות נסיבה מחמירה בהשוואה לעניין שבפניי שכן כאמור לעיל, הנאשמים הורשעו בכך שביודעין הזרימו שוב ושוב נזל המכיל קוליפורמים צואתיים בסמיכות למקור מים משמעותי.

באותו מקרה נידונו הנאשמים בהסכמה ל-75,000 ₪ קנס ו-25,000 ₪ קנס וכן להתחייבויות.

כן יצוין **ע"פ (מחוזי חיפה) 2154/07 בעניין קיבוץ כפר מסריק**. באותו עניין אומנם הוזרמו תשטיפים מהרפת אל תעלת הניקוז והנאשמים נידונו ל-250,000 ₪ קנס, קנס בגובה 3,000 ₪ והתחייבות.

לאחר שבחנתי את הנסיבות לחומרה ובהן ההזרמות החוזרות והנשנות, ההתעלמות מההתראות משך תקופה ארוכה, והעובדה כי הדבר נעשה באיזור רגיש במיוחד של אקוויפר החוף, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם עבור הנאשמת הינו 70,000 עד 150,000 ₪ ועבור הנאשם 7,000 עד 15,000 ₪.

בקביעת העונש בגדרי המתחם, יש להתחשב במצב הכלכלי הנטען של הנאשמים.

נסיבה משמעותית במיוחד הינה לטעמי העובדה כי הנאשמים הסדירו את הדרישות עוד בטרם הגשת כתב האישום. אף אם הדבר נעשה באיחור, הרי שעל פי עדויות עדי המאשימה, המקום עונה היום על דרישות המשרד להגנת הסביבה ויש בכך משום שיקול משמעותי בבחינת האינטרס הציבורי.

כאמור בטיעוני ב"כ הנאשמים, הנאשמים אומנם לא לקחו אחריות על המעשים ואולם ניהלו את ההגנה באופן שצמצם את המחלוקות ומדובר בנאשמים אשר לראשונה עומדים לדין.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין ובכלל זה את האינטרס הציבורי בהחמרת הענישה ומנגד את השיקולים לקולא כמפורט לעיל אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

על נאשמת 1:

1. קנס בגובה 90,000 ₪.

הקנס ישולם ב - 10 תשלומים שווים ורצופים החל מ-1.9.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לא ישולם אחד התשלומים במועדו יעמוד הקנס כולו לפירעון מיידי.

2. התחייבות בגובה 150,000 ₪ למשך שנתיים לבל תעבור עבירה בה הורשעה.

ההתחייבות תיחתם במזכירות בית המשפט בתוך 7 ימים מהיום.

על הנאשם 2:

1. קנס בגובה 7,000 ₪ או 70 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-7 תשלומים שווים ורצופים החל מ-1.9.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לא ישולם אחד התשלומים במועדו יעמוד הקנס כולו לפירעון מיידי.

2. התחייבות בגובה 20,000 ₪ לבל יעבור עבירה בה הורשע למשך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תיחתם היום על ידי הנאשם אחרת יאסר משך שבוע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, בנוכחות הצדדים.